

CUMHUR FERMAN HOCAM'A

Prof. Dr. Ahmet KIZIL*

*İlk karşılaşmamız asistanlık sınavında olmuştu.
Güler yüzlü, sevecen ve babacandı.
Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesinden
İstanbul İktisat Fakültesi İşletme kürsüsüne atanmıştı.
Asistanı olarak benim atanmam hocamdan önce olmuştu.
Hocamız bize her zaman örnek olmuş, dersi nasıl anlatacağımızı,
Öğrenciye nasıl davranacağımızı bize göstermişti.*

*Sınav kağıtlarını kendisi okurdu. Onları desteler hocama verirdim.
"Ahmet, çok güzel paketliyorsun" derdi.
Kağıtlara "benim kuzuları" alıp gidim diye tabir ederdi.
O zaman sınıflar bayağı kalabalıktı.
Bu sebeple de sınav kağıtları paketi bir kuzu kadar olurdu.
Kağıtları okuduktan sonra listeye geçmemiz için bize verirdi.
Kritik durumdaki öğrenciler için; "Bunları ne yapalım Ahmet?" derdi.
Çok yumuşak kalpliydi. "Hadi geçirelim." derdi.*

*Seminerlere, konferanslara katılırdık.
Hocamız bizi gizlice dinler, "Bak burada şunu söyledin, şu şekilde davrandın,
Şöyle söyle, bu şekilde davran, katılımcıların anlayacağı şekilde ifade et.
Bunu sen biliyorsun amma katılımcılar bilmiyor. Ona göre anlat."
Der ve bizi yönlendirirdi. Biz hocalığı ondan öğrendik.*

* Kadir Has Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Öğretim Üyesi.

*“Ahmet, yüzünden tebessümün eksik olmuyor.
Seni görünce ben de rahatlıyorum. Allah seni hep güldürsün” derdi.
Bizi bırakıp Siyasal Bilgiler Fakültesine dekan olarak gittiğinde ağlamıştım.
Hocamız bizleri yetiştirdiği gibi oradaki gençleri de yetiştirdi.*

*Her hafta İktisat Fakültesi’nin kurmuş olduğu
Uludağ Üniversitesi İİBF’ne Bursa’ya derse giderdik.
Bir keresinde hoca arkadaşlarla ve hocamızla birlikte
Benim araba ile Bursa’ya gitmiştik. Dönerken de beraber dönmüştük.
İstanbul’a gelirken gençliğin verdiği cesaret ile arabayı hızlı sürüyor
Ve arabaları solluyordum. Hocamı çok sakindi. Hemen müdahale etmezdi.
Bir ara öndeki aracı sollarken karşıdan gelen araçla teğet geçtik.
O ana kadar ön tarafta yanımdaki koltukta sakın sakın oturan hocamın
bir elini benim bacağıma koyduğunu ayakları ile de sanki frene basar gibi
yaptığını gördüm. “Ahmet biraz yavaş ol.” dedi. Hocam merak etmeyin
dedim amma, ben de heyecanlanmıştım. Hocamı heyecanlandırdığım için
çok utandım.*

*Tezlerimizi yazarken hocamız bize yol gösterir katkıda bulunurdu.
“Her zaman iyinin iyisi vardır.” derdi. “Bir eser yeterli düzeye ulaştığında
daha iyisini yapacağım diye bekletilmemeli yayınlanmalıdır.” derdi.
Hocamız; “İnsan en iyi eserini öldüğü zaman verir.” derdi.*

Allah’tan, hocama rahmet dilerim. Nur içinde yatsın.